

LA CASA DE LA NIT JO NESBØ

«És una lectura irresistible,
per llegir d'una tirada».

IRISH INDEPENDENT

labutxaca

Jo Nesbø

La Casa de la Nit

Traducció de Laura Segarra Vidal

Proa
Barcelona

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Proa el gener del 2024
Primera edició en aquest segell: gener del 2025

Títol original: *Natthuset*

© Jo Nesbø, 2023

Publicat per acord amb Salomonsson Agency

© de la traducció: Laura Segarra Vidal, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a., labutxaca

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb el suport de la Institució de les Lletres Catalanes

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.103-2024

ISBN: 978-84-19971-65-4

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

CAPÍTOL 1

—E-e-e-ets boig —va dir en Tom, i em vaig adonar que estava espantat, ja que va quequejar una vegada més que de costum.

Jo encara sostenia la figureta d'en Luke Skywalker per dalt del cap, a punt per llançar-la riu amunt, a contracorrent. Des de l'interior del bosc espès que envoltava el riu, es va sentir un crit, com una advertència. Semblava d'una cornella. No em deixaria aturar, però, ni pels Toms ni per les cornelles; volia veure si en Luke Skywalker podia nedar. I ara solcava l'aire. El sol de primavera s'havia enfonsat cap a les capçades dels arbres, on ja brotaven les fulles, i de tant en tant la llum brillava a la figureta de plàstic, que giravoltava a poc a poc.

En Luke va encertar l'aigua fent un petit «plop». Per tant, com a mínim no podia volar. No el vèiem, tan sols es veia la superfície turbulenta i canviant del riu, crescut per l'aigua del desgel i que em recordava una boa constrictora gruixuda, una anaconda, que reptava cap a nosaltres.

M'havia traslladat a viure amb uns familiars meus en aquest llogaret de mala mort l'any passat, just després del meu catorzè aniversari, i no sabia ni una merda de les coses que fan els xavals en caus com Ballantyne per no morir-se d'avorriment. Però com que en Tom m'havia explicat que ara a la p-p-primavera el riu era traïdor i perillós, i que a casa li havien donat ordres estrictes de mantenir-se'n ben lluny, almenys ja tenia un lloc per on començar. No m'havia costat gaire convèncer en Tom, ja que era com jo: no tenia amics i pertanyia a la casta

dels pàries de la classe. Aquell mateix dia, durant un descans, en Fatso em va explicar el tema aquest de les castes, però em va dir que jo era de la casta de les «piranyes», i allò em va fer pensar en aquells peixos que sembla que tenen fulles de serra per dentadura i que arrenquen tota la carn d'un bou en qüestió de minuts, així que em va semblar que era una casta ben guapa. No va ser fins que en Fatso, aquell panxarrut, no em va dir que jo i la meva casta érem inferiors a ell que no em vaig veure obligat a clavar-li una bufetada. Per desgràcia, ho va xerrar a la mestra, la senyoreta Refilet, com li dic jo, que va amollar un sermó a la classe sobre ser amables i com els anava la vida a les persones que no ho eren —ras i curt: acabaven sent uns fracassats—, i després d'allò no hi va haver cap dubte que el nou brètol de ciutat pertanyia de debò a la casta de les piranyes.

Després de classe en Tom i jo havíem baixat al riu i havíem anat al petit pont de fusta que hi ha a dins del bosc. Quan vaig treure en Luke Skywalker de la motxilla, en Tom va fer uns ulls com unes taronges.

—D-d-d'on l'has tret?

—Tu què creus, cap de suro?

—N-n-no l'has comprat a l'Oscar's. Estan esgotats.

—A l'Oscar's, aquell niu de rates? —vaig dir mig rient—. Potser el vaig comprar a la ciutat abans de venir a viure aquí, en una botiga de joguines de les de debò.

—No, perquè és el model d'aquest any.

Em vaig mirar en Luke més de prop. Era possible que hi hagués una altra versió del mateix paio? En Luke Skywalker no era el mateix heroi tanoca Luke Skywalker pels segles dels segles? No m'havia passat mai pel cap. Que les coses poguessin canviar. Que en Darth i en Luke poguessin intercanviar els seus llocs, per exemple.

—Potser em vaig firar un p-p-prototip —vaig dir.

En Tom va fer una cara com si li hagués clavat una plantofada; m'imagino que no li agradava que li imités el quequeig.

A mi tampoc no m'agradava, però no me'n podia estar. Sempre em passava el mateix. Si a la gent no li queia malament d'entrada, de seguida procurava que fos així. És una mica com l'acte reflex que feia que la gent com la Karen i l'Oscar júnior somriguessin i fossin amables per caure bé a tothom, però de signe contrari. No era que no els volgués caure bé, sinó que sabia que de totes maneres no els acabaria caient bé. Per tant, en part m'hi anticipava: aconseguia caure'ls malament a la meua manera. Que m'odiessin, però que alhora els fes una mica de por i no s'atreïssin a ficar-se amb mi. Com ara quan a en Tom li veia a la cara que sabia que havia robat la figureta d'en Luke, però que no gosava dir-ho en veu alta. L'havia pispat durant la festa de la classe que l'Oscar júnior va celebrar a casa dels seus pares i a la qual estava convidat tothom —fins i tot nosaltres, els de la casta de les piranyes—. La casa no estava malament, no era ni tan gran ni tan bonica perquè em fes ràbia. El que em resultava empipador eren sobretot els pares de l'Oscar, que eren uns prepotents, i que per tot arreu hi hagués les joguines més guapes, el bo i millor de la botiga de joguines del seu pare, com qui diu. Figuretes dels Transformers, jocs de l'Atari, Magic 8-Ball, fins i tot una Nintendo Game Boy, que encara no havia sortit al mercat. Què li importaria, a l'Oscar, perdre una d'aquestes joguines, si amb prou feines se n'adonaria? D'acord, potser sí que li importaria perdre la figureta d'en Luke Skywalker que jo acabava de veure a sobre del seu llit com si fos un osset de peluix més. És que com d'infantil pots arribar a ser?

—É-é-és allà! —En Tom apuntava amb el dit cap al rierol.

En Luke havia tret el cap per dalt de l'aigua i ara venia cap a nosaltres a tota pastilla, com si nedés d'esquena pel riu.

—Ben fet, Luke —vaig dir.

La figureta va desaparèixer sota el pont. Ens vam traslladar a l'altre costat i va reaparèixer per allà. Ens mirava amb aquell mig somriure idiota. Dic idiota perquè els herois no han de

somriure, sinó barallar-se, fer cara de lluitadors acarnissats, saber que odien l'enemic tant com odien... *whatever*.

Ens vam quedar mirant com en Luke s'allunyava de nosaltres. Cap al món d'allà fora, cap al desconegut. «Cap a la foscor», vaig pensar.

—Què fem ara? —vaig preguntar. Ja estava desficiós i només em desfaria d'aquesta inquietud si passava alguna cosa, alguna cosa que em fes pensar en una altra cosa.

—M-m-me n'he d'anar a casa —va dir en Tom.

—Encara no —vaig dir—. Vine.

No sé per què se'm va acudir pensar en la cabina telefònica vermella que hi havia en un turó al costat de la carretera general, als encontorns del bosc. Era un indret estrany per posar una cabina en un lloc tan petit com Ballantyne i mai no havia vist ningú fent-la servir —amb prou feines havia vist gent per allà, tan sols algun vehicle de tant en tant—. Quan hi vam arribar, el sol encara havia baixat més —era tan a principi de primavera que encara es feia fosc d'hora—. En Tom em seguia a contracor, suposo que no s'atrevia a dur-me la contrària. I com he dit, a cap dels dos li sobraven els amics.

Ens vam ficar dins de la cabina telefònica, i en tancar la porta els sorolls de l'exterior van quedar esmorteïts. Per la carretera passava un tràiler amb les rodes enfangades i uns troncs grans que sobresortien de la plataforma de càrrega. Va desaparèixer carretera avall, un tram en línia recta que travessava el paisatge pla i monòton dels camps de conreu, passava per fora del nucli urbà i es dirigia cap al límit del comtat.

Al prestatge de sota el telèfon i el dipòsit de les monedes hi havia una guia telefònica groga, que no era gaire gruixuda, però semblava prou voluminosa perquè hi cabés tothom que tenia telèfon no només a Ballantyne sinó a tot el comtat. Em vaig posar a fullejar-la. En Tom va mirar descaradament el seu rellotge.

—Ha-ha-havia promès que seria a casa per...

—Xxt! —vaig fer.

El dit se m'havia aturat en un tal Jonasson, Imu. Un nom estrany, devia ser una mena d'excèntric. Vaig aixecar l'auricular, que estava unit al dipòsit de les monedes amb un cable metàl·lic, com si els fes por que algú ho desmantellés i toqués el dos amb aquell auricular gris. Vaig marcar el número d'en Jonasson, Imu amb les tecles metàl·liques lluent que hi havia a la caixa del telèfon. Només sis xifres; a la ciutat en teníem nou, però m'imagino que aquí, on hi havia quatre mil arbres per habitant, no els en calien més. Llavors vaig allargar l'auricular a en Tom.

—Q-q-què? —va fer, i se'm va quedar mirant horroritzat.

—Digues «Hola, Imu, soc el dimoni i et convido a l'infern, perquè aquest és el teu lloc».

En Tom es va limitar a fer que no amb el cap i em va tornar l'auricular.

—Fes-ho, cap de suro, o et tiraré al riu —vaig dir.

En Tom —el més petit de la classe— es va arrupir i es va fer encara més petit.

—Faig broma —vaig dir, i vaig engegar a riure. En aquella cabina telefònica estreta i gairebé hermètica el so del riure em va semblar estrany fins i tot a mi—. Au, vinga, Tom, tu pensa en quan els hi expliquem als altres demà a l'escola.

Vaig veure que allò li havia despertat alguna cosa. La idea d'impressionar els altres. Per a algú que mai a la vida havia impressionat ningú en res de res, era un motiu de pes, és clar. Però també que jo havia dit «expliquem». Nosaltres. Ell i jo. Dos amics que havien fet entremaliadures junts, que havien fet una broma telefònica i que s'havien doblegat de riure, que s'havien hagut d'agafar l'un a l'altre per no caure en sentir el pobre desgraciat de l'altre extrem de la línia preguntant-se si de debò li trucava el dimoni.

—Digui?

El so venia de l'auricular. Era impossible distingir si era un home o una dona, un adult o un nen.

En Tom em va mirar. Vaig assentir amb el cap, entusiasmat. I ell va somriure. Va fer una mena de somriure triomfant i es va atansar l'auricular a l'orella.

Vaig anar formant amb la boca les paraules en silenci mentre en Tom em mirava i les repetia sense el més petit rastre de quequeig.

—Hola, Imu. Soc-el-dimoni-i-et-convido-a-l'infern. Perquè-aquest-és-el-teu-lloc.

Em vaig posar una mà davant la boca per fer-li veure que amb prou feines em podia aguantar el riure, i amb l'altra li vaig indicar que pengés.

En Tom no va penjar, però.

En canvi, es va quedar quiet amb l'auricular contra l'orella mentre jo sentia la remor fluixeta de la veu de l'altre extrem.

—P-p-p-p-però... —va balbucejar en Tom, que tot d'una s'havia posat lívid.

Es va quedar callat i la cara pàl·lida se li va encarricar amb una expressió d'estupefacció.

—No —va xiuxiuejar. Va aixecar el colze, semblava que intentava allunyar-se l'auricular de l'orella. I va repetir cada cop més fort—: No. No. No!

Va posar la mà lliure contra el vidre de la cabina com si el volgués fer servir per fer palanca. Llavors, amb un sospir humit i irregular, l'auricular se li va desprendre de la templa, però vaig veure que s'enduia alguna cosa. Li regalimava sang pel costat del cap i li entrava sota el coll de la camisa. Aleshores em vaig fixar en l'auricular del telèfon. Si no ho hagués vist, no m'ho hauria cregut. Hi havia mitja orella enganxada a l'extrem perforat de l'altaveu, que era ple de sang, i el que va passar va ser inconcebible. Primer, aquells foradets negres van aspirar la sang i després, trosset a trosset, la mitja orella va desaparèixer, com quan esbandeixes restes de menjar pel desguàs d'una aigüera.

—Richard —va xiuxiuejar en Tom amb la veu tremolosa i les galtes molles per les llàgrimes, però aparentment sense adonar-se que li faltava mitja orella—. H-h-h-ha d-d-d-dit que t-t-t-tu i jo... —va protegir amb la mà el micròfon de l'auricular perquè l'altre no el sentís— e-e-e-ens...

—Tom! —vaig exclamar—. La mà! Deixa anar el telèfon!

Fins que no va abaixar els ulls, en Tom no es va adonar que tenia els dits mig ficats dintre dels forats de l'auricular.

Va agafar l'extrem de l'altaveu i va intentar treure d'una estrebada la mà atrapada. No va servir de res, però. En canvi, es va començar a sentir una mena de soroll de xarrupada procedent del telèfon, com quan el meu pare d'acollida menja sopa, i la mà va continuar desapareixent per l'auricular. Jo també vaig agafar l'auricular i vaig provar d'arrencar-l'hi a en Tom, però com si res: ja se li havia menjat l'avantbraç, just fins a sota del colze, i era com si ell i el telèfon fossin una sola cosa. Mentre jo xisclava, a en Tom li va passar una cosa estranya. Va alçar els ulls per mirar-me i es va posar a riure, com si no li fes gaire mal i la situació fos tan absurda que no tenia altre remei que riure. Tampoc no hi havia gens de sang, era com si l'auricular fes el que he llegit que fan alguns insectes amb la seva presa: li injecten alguna cosa que transforma la carn en una gelatina tova que després s'empassen. Llavors, però, l'auricular li va arribar al colze i va sonar com quan fiques alguna cosa que no toca en una batedora, uns cruixits i uns grinyols brutals, i en Tom també es va posar a xisclar. El colze se li va doblregar, com si hi hagués alguna cosa sota la pell que volgués sortir. Vaig obrir la porta d'una puntada de peu, em vaig posar darrere d'en Tom, el vaig agafar pel pit amb tots dos braços i vaig recular. Només vaig aconseguir arrossegar-lo a mitges, el cable metàl·lic que sortia de la caixa de monedes estava estirat al màxim i l'auricular li continuava rosegant el braç. Vaig tornar a tancar la porta de cop amb l'esperança d'aixafar l'auricular contra el marc, però el cable era massa curt i tan sols vaig encertar l'es-

patlla d'en Tom. Ell udolava mentre jo clavava els talons a terra i estirava tant com podia, però centímetre a centímetre les sabates em lliscaven pel terra humit cap a la cabina i cap a aquell soroll fastigós de cruixit que l'udol d'en Tom no aconseguia sufocar. En Tom es va tornar a veure arrossegat a poc a poc cap a dins de la cabina per unes forces que jo no tenia ni la més petita idea d'on venien ni què eren. Ja no podia aguantar més, vaig haver de deixar-li anar el pit i al final em vaig quedar dret a fora estirant-li el braç, que encara sortia per l'escletxa de la porta. L'auricular estava a punt de devorar l'espalla d'en Tom quan vaig sentir que venia un vehicle. Vaig deixar-li anar el braç i vaig córrer cap a la carretera cridant i agitant els braços. Era un altre tràiler carregat amb troncs. Però vaig fer tard i l'únic que vaig veure van ser els fars posteriors endinsant-se en el capvespre.

Vaig tornar corrent. No se sentia res, en Tom havia deixat de xisclar. La porta s'havia tornat a tancar del tot. Vaig prémer la cara contra el vidre, però estava entelat per dins. Vaig veure en Tom, però. I ell em va veure a mi. Callat, amb la mirada de resignació que fa una presa que ha deixat de resistir-se, que ha acceptat el seu destí. L'auricular del telèfon li havia arribat al cap, li havia pres la galta, i es van sentir uns cruixits quan va començar a cruspí-se la dentadura al descobert d'en Tom.

Em vaig girar, vaig posar l'esquena contra la cabina i em vaig deixar anar lliscant fins que vaig sentir el terra sota meu i vaig veure la humitat freda que se'm filtrava pels pantalons.

CAPÍTOL 2

Seia en una cadira al passadís de la comissaria. Era tard, passada l'hora d'anar a dormir, per dir-ho així. A l'altra punta del passadís vaig veure el xèrif. Tenia els ulls petits i el nas arro-mangat —se li veien les fosses nasals i això em va fer pensar automàticament en un porc—. Es passava el polze i l'índex pel bigoti, que li baixava pels costats de les comissures dels llavis. Parlava amb en Frank i la Jenny. Els hi dic així, hauria sigut estrany dir-los oncle i tia quan no els has vist mai abans del dia que et venen a buscar i et diuen que d'ara endavant viuràs amb ells. Se m'havien quedat mirant quan vaig irrompre a casa i els vaig explicar què li acabava de passar a en Tom. Llavors en Frank va trucar al xèrif, que va trucar als pares d'en Tom i després ens va demanar que anéssim cap a la comissaria. Vaig haver de contestar un munt de preguntes i en acabat em vaig quedar assegut esperant mentre el xèrif enviava la seva gent a la cabina telefònica i posava en marxa una operació de recerca. Després vaig haver de contestar encara més preguntes.

Semblava que en Frank i la Jenny debatien alguna cosa amb el xèrif, i de tant en tant miraven en la meua direcció. Ara, però, era evident que s'havien posat d'acord, perquè en Frank i la Jenny van venir on era jo, tots dos amb cara seriosa.

—Ens en podem anar —va dir en Frank, i es va dirigir cap a la sortida, mentre la Jenny em posava la mà a l'espatlla com si em volgués reconfortar.

Vam pujar al seu petit cotxe japonès, jo al seient del darre-

re, i vam circular en silenci. Sabia, però, que de seguida es posarien a fer-me preguntes. En Frank es va escurar el coll. Primer una vegada. Després una altra.

En Frank i la Jenny eren bones persones. Massa bones, dirien alguns. Com l'estiu passat, quan tot just acabava d'arribar i vaig calar foc a l'herba alta i seca del camp de davant de la serradora abandonada. Si l'oncle i cinc veïns no haguessin arribat de seguida, ves a saber com hauria anat la cosa. Per descomptat, allò va resultar molt vergonyós per a en Frank, ja que era el cap del parc de bombers. Malgrat això, no em van renyar ni em van castigar. Al contrari, em van consolar; segons sembla, creien que estava fora de mi a causa del que havia passat. I llavors, després de sopar, la mateixa acció d'escurar-se el coll que ara, seguida d'unes advertències vagues de no jugar amb mistos. Bé, doncs, en Frank era el cap de bombers, mentre que la Jenny feia de mestra de secundària, i no sé com eren capaços de mantenir la disciplina. Si és que ho aconseguien, és clar. En Frank es va tornar a escurar el coll, clarament sense saber ben bé per on començar. Llavors vaig decidir facilitar-li les coses.

—No menteixo —vaig dir—. El telèfon s'ha menjat en Tom.

Silenci. En Frank va mirar la Jenny amb cara de frustració, com si li volgués passar la pilota.

—Rei —va fer la Jenny amb una veueta suau—, allà no hi havia cap rastre.

—Sí que n'hi havia! Han trobat les marques de frenada dels meus talons a terra.

—D'en Tom —va dir en Frank—. No res.

—El telèfon s'ho ha cruspit tot.

Per descomptat, ja m'adonava que allò semblava una bogeria. Però què havia de dir? Que el telèfon no s'havia menjat en Tom?

—Què us ha dit el xèrif? —vaig preguntar.

La Jenny i en Frank es van tornar a mirar.

—Creu que estàs en xoc —va dir en Frank.

No hi tenia res a dir, segurament estava en xoc: tenia el cos embalbit, la boca seca i la gola inflamada. Com si tingués ganes de plorar però hi hagués un tap en algun lloc que barrés el pas a les llàgrimes.

Vam arribar al turó on hi havia la cabina telefònica. M'esperava veure un munt de llums i equips de recerca, però allò era a les fosques i estava desert, com de costum.

—Però el xèrif ha promès que buscarien en Tom! —vaig exclamar.

—I el busquen —va dir en Frank—. Allà baix, al riu.

—Al riu? Com és això?

Altre cop aquell intercanvi de mirades als seients del davant.

—Perquè algú us ha vist a tu i en Tom entrant al bosc, en direcció al pont. El xèrif ens ha dit que quan t'ha preguntat si havíeu estat al riu, li has contestat que no. Per què l'hi has dit, això?

Vaig serrar les dents i vaig mirar per la finestra. Vaig veure que la cabina desapareixia enmig de la foscor nocturna darrere nostre. El xèrif no m'havia explicat que algú ens havia vist. Potser no se n'havia assabentat fins després d'haver parlat amb mi. Fos com fos, la conversa no havia sigut cap interrogatori —això ho havia recalcat el xèrif—. I jo havia pensat que no calia explicar-ho tot fil per randa; si més no, el que no tingués res a veure amb el cas, com allò de la figureta pispada d'en Luke o que en Tom havia fet una cosa que els pares no li permetien. No delates els amics. Però resultava que ara ens havien descobert.

—Només ens hem quedat una estoneta al pont —vaig dir.

En Frank va posar l'intermitent i es va desviar cap al costat de la carretera. Va apagar el motor i els llums. Es va girar cap a mi. Amb prou feines li veia la cara a les fosques, però m'adonava que ara allò era seriós. Per a mi, en qualsevol cas, perquè a en Tom ja se l'havien menjat del tot.

—Richard?

—Sí, Frank?

Detestava que fes servir el seu nom, però de tant en tant, com ara, no me'n podia estar.

—Hem hagut de recordar al xèrif McClelland que ets menor d'edat i l'hem hagut d'amenaçar amb un advocat perquè et deixés anar. Volia interrogar-te tota la nit. Creu que ha passat alguna cosa al riu. Que per això menteixes.

Em disposava a negar-ho, a dir que deia la veritat, però vaig caure que ja havien descobert que mentia.

—Què ha passat al riu, doncs? —va preguntar en Frank.

—No res —vaig dir—. Miràvem l'aigua.

—Des del pont?

—Sí.

—He sentit a dir que al jovent li agrada fer equilibris a la barana.

—Ostres —vaig dir—. Bé, per aquí no hi ha gaire més a fer.

Vaig continuar mirant la foscor. Era això, el que m'havia colpit quan va arribar la tardor, com de fosc es feia. A la ciutat sempre hi havia llum, però aquí et podies quedar mirant una negra nit on no hi havia res en absolut. Més ben dit, hi havia alguna cosa, és clar, però t'havies d'imaginar què era el que ocultava aquesta substància fosca i estranya.

—Richard —va dir la Jenny, amb una veu molt i molt suau—. Que ha caigut a l'aigua, en Tom?

—No, Jenny —vaig contestar, imitant-li aquella veueta—. En Tom no ha caigut a l'aigua. Podem anar a casa? Demà tinc classe.

En Frank va alçar les espatlles i les va deixar caure. Se li notava que s'estava armant de valor.

—El xèrif McClelland opina que pots haver empès en Tom per accident, que et sembla que és culpa teva, que per això menteixes.

Vaig sospirar fort, em vaig colpejar el clatell contra el seient i

vaig tancar els ulls. Llavors, però, tan sols veia l'auricular del telèfon menjant-se la galta d'en Tom, així que els vaig tornar a obrir.

—No menteixo —vaig dir—. He mentit sobre això del riu perquè a en Tom no l'hi deixen anar.

—Segons en McClelland, es pot demostrar que també menteixes sobre una altra cosa —va dir en Frank.

—Eh? Sobre què?

En Frank ho va dir.

—És ell qui menteix! —vaig fer—. Recula, que ho puc demostrar!

Quan en Frank es va desviar de la carretera, la llum dels fars va escombrar la cabina telefònica i els arbres del llindar del bosc, i semblava que hi havia unes ombres fantasmagòriques corrent per davant dels troncs. El cotxe amb prou feines s'havia aturat quan vaig baixar d'un salt i vaig anar corrent cap a la cabina.

—Ves amb compte! —va exclamar la Jenny. No és que em pensi que es creia la meva història, però la seva consigna a la vida semblava ser que tota precaució era poca.

Vaig obrir la porta i em vaig quedar mirant l'auricular del telèfon, que era al seu suport al costat de la caixa metàl·lica. Algú —segurament la gent del xèrif— el devia haver posat al seu lloc, perquè quan me'n vaig anar penjava cap a terra i en Tom havia desaparegut, no en quedaven ni tan sols els cordons de les sabates.

Vaig fer un pas cautelós cap a l'interior, vaig agafar la guia telefònica groga d'una estrebada i vaig retrocedir cap a fora. Sota la llum dels fars del cotxe vaig fullejar l'apartat de Ballantyne, vaig trobar la J i vaig passar el dit per la mateixa pàgina que havia consultat aquella tarda.

Johansen. Johnsen. Jones. Juvik.

Vaig notar un fred glacial al pit i vaig tornar a començar. Amb el mateix resultat. Que m'havia equivocat de pàgina?

No, reconeixia aquells noms i l'anunci de les segadores.

Així i tot, en Frank tenia raó sobre el que havia dit el xèrif.

M'ho vaig mirar més de prop per veure si algú podia haver esborrat el nom, però no hi havia espai per a res entre *Johnsen* i *Jones*.

Ja no hi havia cap Jonasson, Imu a la guia telefònica.